

но... за трезвия умъ всичко сърдечно трѣбва да е сантиментални глупости...

— Не приказвай сега... отдѣхни си...

— Не, ще ти кажа и после ще мълча. Смѣшно е за единъ невѣрующъ евреинъ като мене или християнка като тебе, все едно... Смѣшно е да се мисли за това... но приятно ми е... Въ едни гробища нѣма да ни погребатъ, макаръ че ни вѣнча протестантски попъ!.. Вашитѣ, моитѣ старци сжщо — то се знае...

— Ама, Яко, защо приказвашъ за това... отдѣхни си...

Но той, каточели бързаше да се отърве отъ досадна приумица, продължи:

— То се знае... Живи ние побѣдихме вѣроизповѣданията... Но... умрѣли, тѣ ще ни превзематъ... затова...

— Яко, моля те...

— Но защо пъкъ... ние не трѣбва да се дадеме... може да сж сантиментални глупости, но защо пъкъ... ти знаешъ... тя е по-силна...

— Не искамъ да те слушамъ повече, Яко...

— Но, Лина, азъ те моля, това е едничката ми предсмъртна воля, чувашъ ли? Ще ме погребатъ въ еврейскитѣ гробища, но ти искай до самия край на християнскитѣ... разбирашъ... и това е... Ти ще купишъ, разбирашъ, мѣсто, до самия плетъ... до моя гробъ...

Тя се разплака. Закърши ржце и стана. Той я гледаше съ свръхчовѣшка печаль, но се мжчеше да се засмѣе, за да не заплаче.

V

Сжщата нощъ Яко неусѣтно умрѣ. Пресели се... тамъ... Лина бѣ задрѣмала по това време на стола до леглото.